

MAGYAROK VILÁGSZÖVETSÉGE

Szlovákiai Országos Tanács

29 augusta 10, 93401 Léva

T. 00-421-36-631-2011, 421-902-40-22-21, GGyula@index.hu

Bársony András
Politikai Államtitkár úrnak
Magyar Köztársaság Külügyminisztériuma
Budapest, Bem rakpart

Re.: 12151/Adm/KüM/2004

Tisztelt államtitkár úr!

Köszönettel vettem 2004. Május 10-én kelt válaszát és engedje meg, hogy pár sorban válaszoljak.

Az elmúlt, több mint fél évszázadban az engedélyezett és korlátok közé szorított Magyarország területén intézkedő rendszerek sorozatosan kötöttek szerződéseket, amelyek az őshonos magyar etnikum jogait külső nyomás hatására, rasszista elképzeléseket, ideológiákat és doktrínákat kiszolgálva segítettek megrövidíteni. Ami miatt nem lehet eleget tiltakozni. Ezek az intézkedések, "szerződések" azonban sokszor szembe kerültek a nemzetközi joggal. Ilyen az 1946-ban aláírt lakosságcsere egyezmény is, vagy a Benes törvények és azok következményeinek, szellemiségének takargatása, titokzatos megtűrése, kiszolgálása.

Az 1943. Október 30-i négyhatalmi Moszkvai Nyilatkozat, amely az ENSZ megalapítását határozta el, még nem állapította a Nürnbergi Katonai Törvényszék hatáskörét, ugyanakkor az ENSZ alapításáról szóló 1942. Január 1-i, 26 állam által aláírt ENSZ Nyilatkozat folytatásának számít, amely kimondja a háború közös erővel való folytatását és azt, hogy egyikük sem köt külön békét. Az 1943-s decemberi Szovjet-Csehszlovák Barátsági Szerződés tehát eleve megsértette az 1942. január 1-i. ENSZ Nyilatkozatot, mert titkos, különszerződésnek számít, sőt kialakítja a "kollektív bűnösség" politikai „alapjait”, amit aztán a kassai kormányprogramban hirdettek, meg és amivel megsértették a nemzetközi jog további alkotó elemeit. Az ENSZ 1946. Decemberi 95(1) sz. Határozata fogadta el a Nürnbergi Nemzetközi Katonai Bíróság Alapító Okiratát és Határozatát. A Bíróság ennek értelmében minden meghozott ítéletére rávezette a következő alapelvet: "Crimes against international law are committed by men, not by abstract entities, and only by punishing individuals who commit such crimes can the provisions of international law be enforced - Nürnberg Tribunal": A nemzetközi törvények elleni bűntetteket emberek követik el és nem elvont jellegű jogi személyek és a nemzetközi jog rendelkezéseinek, csak akkor szerzünk érvényt, ha megbüntetjük azokat az egyéneket, akik ezeket a bűntetteket elkövették. Ez pedig a "kollektív bűnösség elvének" egyértelmű kizárása a nemzetközi élet, jog minden formájából.

A Moszkvában székelő Klement Gottwald a Csehszlovák Kommunista Párt akkori vezetője és csapata, illetve szovjet társaik, mint Sztálin, Berea, Molotov az erő pozíciójából tárgyaltak, és mindenki mást kizárva abba a tévedésbe estek, hogy „megelőlegezték” maguknak az ENSZ által későbbi időpontban meghatározott feltételeket a háború utáni rendezésről. Ezek számukra a rasszista elképzelések alapján történő tömeges deportálásokban, vagyonekobbzásokban, tömegsírokba lövetésekben merültek ki. Ebben a mentális állapotban nem foghatták fel, hogy a kialakuló nemzetközi jog a "KOLLEKTÍV BŰNÖSSÉG ELVÉT" NEM ISMERI EL. A csehszlovák kommunisták azonban ezen is túltettek. A szovjetek geopolitikai okokból kiindulva

megőrizték a cárok által kialakított birodalmi törekvések egyik rasszista módszerét a pánszláv ideológiát, ami segítette a cárok birodalmának, majd a szovjet ideológia erőszakos kiterjesztését a szovjetterjeszkedés fontosságát hangoztatva többek között szlávok által soha nem lakott térségekben is. Önbíráskodásukban elképesztő büntett sorozatokat, erőszakos cselekményeket, történelemhamisítást, uszítást követtek el. Benes elnök tudta, hogy a nyugat nem támogatja az etnikai tisztogatás elvét a magyarokkal szemben, ezért engedett a csehszlovák kommunistáknak, de pl. a kassai kormányprogramot már nem írta alá. Amikor tehát a Moszkvai Nyilatkozattal ellentétes célzatú Csehszlovák - Szovjet Baráti, vagy karácsonyi egyezményt megkötötte, segíteni kívánt Sztálinnak, hogy betörhessen Közép-Európába, mert kész helyzetet akart teremteni, ez politikai gondolkozásra vall. Sztálin erre a "segítségre" már régen számíthatott és ezért akadályozta meg a Teheráni konferencián 1943. november utolsó napjaiban a nyugatiak balkáni partraszállásának terveit. Truman elnök korán felismerte, hogy a szovjet terjeszkedés a béke igazi akadályává vált. A szovjetek magyarországi erőszakoskodása miatt 1947 márciusában meghirdette a Truman doktrínát, és ezzel megkezdődött a több évtizedes hidegháború korszaka, aminek tehát kiindulópontja a teheráni nyugati sikertelenség, illetve Benes Karácsonyi egyezménye volt. Benes jól ismerte Sztálint az orosz polgárháború idejéből. A szibériai cseh hadosztályok döntően hozzájárultak a szovjet állam megszilárdulásához és a kormánycsapatok vereségéhez, ez történelmi tény. Semmi sem igazolhatja tehát, hogy a szovjet-Benes-gottwaldi katonapolitikai, birodalmi, ideológiai, rasszista terror következményeit tiszteletben tartsuk, féltetve a nemzetközi szerződések egyértelműen vonatkozó, meghatározó részeit. A Kassán meghirdetett, "kollektív bűnösség" elvét hangoztató kormányprogram tehát beleütközött az ENSZ említett 1946. Decemberi Határozatába már a meghirdetése pillanatában.

Ennek értelmében minden: A lakosságcsere erőszakkal kikényszerített aláírása - a szabadon választott magyar kormány szétverése a szovjet katonai kormányzat és szovjet titkosszolgálat által 1945-47 között, tehát minden akkori rendelet - a nem ratifikált, tehát nemzetközi szerződésnek nem tekinthető Csorba tói egyezmény és az azt "elismerő" titkos, Horn-Meciarri jegyzőkönyv, érvénytelenek. Az Alkotmánybíróság 45/2003. IX. 26 számú határozata a Magyarországra telepítettek kárpótlása kérdésében tehát olyan nemzetközi jognak meg nem felelő kormányközi egyezményre hivatkozik, ami nem számít nemzetközi jogi feltételeknek megfelelően hozott szerződésnek, illetve a "kollektív jogfosztás" tiltott alkalmazásából született helyzetet védelmez. Nem Magyarországnak kell kárpótolnia az 1945-ben mintegy 100 millió USD értékű, ma mintegy 2 milliárd USD értékű vagyont, amit a csehszlovák állam a kitelepítettekől foglalt le. És főleg nem magyarországi forrásokból. Ezt az Alkotmánybírósági döntést azért is bíráljuk, mert az ENSZ a "kollektív bűnösséget" nem ismeri el, de a jogfosztást szenvedett, őshonos magyar lakosságot, amelyet rasszista elképzeléseknek megfelelően diszkrimináltak az akkor is érvényes nemzetközi jog ellenére, ma megakadályozza abban a jogában, hogy vagyonához szülőföldjén hozzájusson. De itt van a többi nyitott kérdés is. Pl.: mi legyen a készpénz és értékek zárolásáról szóló rendeletekkel, ami a magyaroknak csak 2000 koronát engedélyezett kifizetni rasszista „megfontolások” alapján a többit megtartotta magának. Akkori értékben ez 1 milliárd 102 millió korona volt. Ma ez további, több milliárd USA Dolláros jogos követelésnek számít. A magyarok vagyonait a nacionalista erők a magyar etnikum további megbontására használják a Felvidéken, ami az etnikai tisztogatás további fejezete és ennek értelmében kell elítélni, nem pedig kiszolgáltatni. Nincs szükség arra, hogy bárki fellépjen Gottwald, a cseh és szovjet kommunisták akkori érdekei és a Benes törvények védelmében, az őshonos magyar lakosság elemi érdekei ellen. Az Alkotmánybíróság az érvényben lévő nemzetközi jog ellenében ebben ne segédkezzen. Az Ön által említett országgyűlési felszólalás a szovjet - benesi geopolitikai érdekek védelmét szolgáló döntések kivitelezése érdekében hangzott el, és az általunk igen kritikusan szemlélt szlovákiai konformista magyar "elit" kezdeményezésére született.

A fenti igyekezet egyenes következménye, hogy a szlovák kormány elzárkózik a deportáltak kártérítése, a földvagyonon kívüli vagyonok visszaszolgáltatása kérdésében is. Az 503/2003 Z.z. Földtörvény 2004. Január elsejével érvényesnek mondta ki a 108/1945-s, nemzeti hovatartozás alapján a "kollektív bűnösségre" alapuló, teljes vagyonelkobzást elrendelő Benes dekrétumot, aminek alapjául a 33/45, az állampolgári jogoktól való megfosztásról szóló rendelet szolgál. Ez a törvény érvényesnek ismeri el a gyorsított elkobzásról szóló 104/45 Zb., a 33/45 Zb, 52/45 Zb diszkriminatív törvényeket is. Mindezzel megsértve az ENSZ Alapító Okiratát az EU Csatlakozási Szerződést és a nemzetközi joggyakorlatot. Megjegyzendő, hogy sok őstelepes magyar lakos a fenyegetettség légkörében "reszlovakizált", tehát megtagadta nemzetiségét. Ennek az állapotnak a megtűrése a genocídiumról szóló nemzetközi megállapodásokba ütközik. A Földtörvény tehát megerősíteni és megszilárdítani igyekszik a „reszlovakizáció” tényét is, egyben megnyugtatja és szabad kezet ad a nacionalista erőknek, hogy a magyar vagyonokkal „rendelkezzen”. Ezeket a vagyonokat máris nacionalista erők használják, a magyar lakta vidékek fejlődésének kárára.

A Strassburgi Emberi Jogi Bíróság előtt fekvő Bodenreform (földreform) ügy kilátásba helyezi, hogy a Kelet -Németországban 1945-49 között elkobzott vagyonok kérdésének rendezetlen ügyében határozatot hoz, és egy szélesebb körű Bíróság a szenátus elé terjesztette az ügyet. A döntés júniusra várható. Ennek politikai akadályai - ami a bíróságra nehezedik -, hogy amennyiben a felperesek javára dönt, úgy a német állam jelentős összegeket lesz majd kénytelen a rendezést érdekében felszabadítani. Ez azonban nem lehet ok az elutasításra. Különbséget jelent a két probléma között az is, hogy mialatt Kelet-Németországban a szovjet megszállók az elkobzásokat főleg „osztályszempontok” alapján hajtották végre, addig a Felvidéken a rasszista elképzelésekre helyezték a súlyt. A német állam az egyesítéskor törvényt hozott a restitúcióról, amit legfeljebb részben hajtottak végre. Tehát arról nincs szó, hogy a kérdést nem rendezik. A kilencvenes évek elején az is bonyolította az ügyet, hogy a német állam a kommunista vagyonként reá szállt vagyonok értékesítéséből kívánta fedezni az egyesítés költségeit. Azóta azonban kiderült, hogy ez a vagyon erre alkalmatlan volt, mert pl. a kelet-német vállalatokat nem érte meg modernizálni, lévén, hogy azokban a termelékenység a nyugati egy negyede volt. De kiderült az is, hogy a szovjet nem támasztott a kivonulásért cserébe olyan feltételeket, hogy a restitúciót ne hajtsák végre, mint azt az akkori német vezetés állította. Tehát ez a probléma is megszűnt. Így a kárpótlás nyitva maradt kérdésének rendezése újra napirendre került, másrészt a magánvagyon sérthetlenségét számos nemzetközileg elfogadott törvény védi és tiltja, hogy magánvagyonokat illetően az állam egyoldalúan rendelkezzen.

A jelenlegi magyar állam tehát a magyarellenes, szovjet, osztály és rasszista, nacionalista igyekezetet kívánja védelmezni, valami vélt, utólagos szovjet elvárás alapján az őshonos magyar lakosság kárára. Sajnos ez így tarthatatlan állapot és erre nincs szükség. Az igaz, hogy Károlyi köztársasági elképzeléseiben önkényesen, szakított a történelmi magyar állammal, majd a kommün bukásakor Beneshez menekült Prágába. Ezzel jól jellemezhető az ő „elhivatottsága”. Mai cseh történészek azonban már magát Benest sem tüntetik fel kedvező színekben. A jelenlegi magyar állam és annak felelős vezetői számára tehát van más út, hogy végre minden ideológiai megfontolástól függetlenül a térség őslakos, őstelepes magyar lakosságának érdekeit tartsa szem előtt, és minden más szempontot mellőzzön. Leveletem annak érdekében írom, hogy végre annyi évtizedet követően ebben az irányban történjen elmozdulás. Véleményem szerint a magyar állam intézményeinek ezt a célt kellene szolgálnia, még akkor is, ha az elmúlt évszázadokban jelenlévő különböző idegen elnyomás hatására kialakult gyakorlat és a beidegzettség más volt.

Tisztelettel üdvözölve Önt,
Léva, 2004. május 27.

Geönczeöl Gyula, elnök